

BLODSSYSTEM

av

Amanda Sköld**Del 3**

Knytnävsslaget träffade hans käke.

Smärtan dånade; vita blixtrar dansade framför ögonen, det ringde i öronen. Assar vinglade, tappade dryckeshornet i marken. Järnsmak fyllde munnen, ögonen tårades. Han drog handen över läpparna – drog bort den blodig.

Han stirrade på Rifla, hon sjönk ner på stocken utan ett ord. Han tryckte armfållen mot den blödande läppen. Många hjärtslag passerade i tystnad. Ljudet av hennes snabba andning. Mellan dem dansade minnets gästar, med glimmande slöjor och blodiga händer.

”Du har rätt. Jag förstår om du hatar mig”, sa Assar.

Tystnad. Hon stirrade ner i marken.

”Kommer du ihåg när vi svor blodseden?” mumlade Rifla.

”Jag minns.”

De var knappt tio år gamla – med en dolk stack de i handflatorna och blandade blod, svor att alltid vara blodssyskon. Att alltid vara tillsammans. Hans unga hjärta svällde av stolthet och lycka; djärva Rifla ville vara hans – en krymplings – blodssystem.

Rifla drog svärdet ur skidan med ett svischande ljud. Den mäktiga järnklingan glänste, utstrålade en rå kraft som fick håret att resa sig på armarna. Rifla vilade vapnet mot knäna, drog ömt fingrarna över blodrännan, som om hon smekte en älskare. Hennes händer var valkiga och prydda med vita ärr.

”Jag är inte den Rifla du en gång kände.”

Hon mötte hans blick, senljuset förvandlade hennes ögon till guld, pupillerna rymde svarta, okända hav. Det kändes som om en hand kramade om hans hjärta, slet det ur kroppen.

”Jag vill lära känna dig igen. Om jag får”, sa Assar.

Rifla vände bort blicken. ”Jag vet inte.”

Han sänkte blicken, nickade. Förstod.

”Du är en förbannad skithög”, sa hon. ”Men... jag hatar dig inte. ”

Tystnaden bredde ut sig mellan dem. Assar klamrade sig fast vid Riflas ord, som ett svagt, fladdrande ljus. Solgudinnan hade försvunnit ner i väster, bortom horisonten. Mörkret och kylan

kröp fram ur sina gömmor, sträckte girigt sina händer. Höstdagjämningen var över och jaktsäsongen hade börjat. Snart skulle löven skifta i färg, rönnbären mogna och svampar springa ur stubbar och mylla. Kylan skulle frysa marken och svalka blodet.

Assar grimaserade; smärtan i benet gjorde sig påmind. Han hade suttit för länge på den hårda stocken och blivit stel.

Rifla såg på honom. Förstod. Hon stack tillbaka svärdet i skidan, reste sig, räckte honom handen.

”Kom. Jag ska stötta dig.”